

staar Spalte 117 og lyder saaledes: „De Udtalelser, der er faldet fra Arbejdsgiverforeningens Formand, er fremsatte i Forbindelse med eller efter, at han har klarlagt, hvorfor man maa tage den Stilling. Det er ingen Stridshandske, der er kastet til Arbejderne — det ved Arbejderne ogsaa godt —, men det er en Klarlæggelse af Forholdene, som man maa skønne, at det er en Pligt for en Mand i den Stilling at give“. Der er ikke her nogen som helst Tagen Afstand fra Hr. Langkjærs Udtalelser, og jeg vil benytte Lejligheden til at sige til ærede Medlemmer, der har opfattet det, som er blevet os tilsendt fra Arbejdsgiverforeningen, som om der deri foretoges et Tilbagetog, at det er en absolut Fejltagelse. Hvad der siges af en Mand i en saa fremtrædende Stilling og paa en saa fremtrædende Post som den, Hr. Langkjær staar paa, og hvad han siger overfor en Forsamling, hvor saa godt som samtlige danske Arbejdsgivere er repræsenterede, det er Ord, som er vel overvejede, og ikke Ord, man tager tilbage, fordi der bliver skrevet et eller andet. Men jeg maa indrømme, at den Skrivelse, som fulgte med Eksemplaret af „Arbejdsgiveren“, hvor Talen stod refereret, en Skrivelse, som for Resten hverken havde Overskrift eller Underskrift, var uheldig affattet og kunde paa dem, som gerne vilde se det i den, gøre det Indtryk, at det var et lille Tilbagetog. Det er det altsaa ikke, hvad jeg her tillader mig at gøre opmærksom paa.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen spurgte, hvorfor Arbejdsgiverforeningen modsatte sig, at Arbejdsgivere og Arbejdere forhandlede indbyrdes, medens de samvirkende Fagforbund altid godkendte det. Det maa antagelig være af den Grund, at det passer de samvirkende Fagforbund at søge Forhandling optaget paa den Maade, medens det ikke passer Arbejdsgiverforeningen, og derfor bliver det taget paa den Maade. Men naar saa det ærede Medlem yderligere udtalte, at nu tager Arbejdsgiverforeningen Magten, den har skabt en Krigsfond og vil diktere alt og bestemme alt, og naar han fremkommer med ligefrem gammeltestamentlige Udtalelser om, at Arbejdsgiverne farer frem med Ild og Sværd, er det lidt kraftigere Kost end nødvendigt. Samtidig siger han om Arbejderne, at de viser sig imødekomende, men lige efter udtaler det ærede Medlem, at Arbejderne vil kæmpe til det sidste paa Spørgsmaalet om Arbejdsfortjenestens Nedsættelse. Nu

er det jo saaledes, at Arbejdsgiverforeningen har ikke „taget“ nogen Magt, den har den Magt, som den har været i Besiddelse af hele Tiden, og som hviler paa den Styrke, den har som Repræsentant for de fleste Arbejdsgivere i Danmark. Og naar den tager den Stilling, den har taget nu, er det, fordi den skønner, at den Stilling maa tages, at Forholdene fører med sig, at vi ikke kan komme yderligere og længere ud, end vi er, eller rettere sagt, at vi paa adskillige Omraader allerede er kommet for langt ud. Det ærede Medlem erkendte samtidig med, at han udtalte sig saa kraftigt om Arbejdsgiverforeningen, at der var Fag, som gik en kritisk Tid i Møde. Deri ligger jo, at man ikke kan blive ved med at køre videre, og at det bliver ganske nødvendigt, at der gribes ind overfor den bestandige Skriven i visse Blade og den stadige Pukken fra Ledernes Side indenfor de samvirkende Fagforbund paa, at vi fremdeles skal videre og videre. Der maa skrives ind derimod, det maa forstås, at i det store og hele maa vi regne med at have naaet Kulminationspunktet, og at vi snarere skal til at gaa ned ad Bjerget end højere op paa Bjerget.

Det ærede Medlem var tilfreds med, at jeg havde udtalt, at i visse Virksomheder havde det vist sig, at Arbejdsgivere og Arbejdere kunde finde hinanden i Spørgsmaalet om en Nedsættelse af de bestaaende Lønsatser eller Akkordsatser, naar Arbejderne blev gjort bekendt med, at man ellers ikke kunde optage en ny Produktion, eller at en Produktion, der allerede var i Gang, ellers vilde blive erobret af Udlandet. Det er glædeligt, og jeg anerkender den Tone, i hvilken han talte om hele dette Spørgsmaal, idet han ønskede, at der skulde være et godt Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Det samme ønsker jeg, og jeg deler den Glæde, han udtalte over, at Arbejderne i det bestemte Tilfælde, som jeg i øvrigt privat havde nævnt for ham, havde kunnet gaa med til en Forstaaelse. Det har for Resten vist sig at kunne ske i flere Tilfælde. Jeg skal saaledes nævne et Tilfælde, hvor Arbejderne gik ind paa, at den Akkordfortjeneste, de skulde have paa en Artikel, der tidligere var fabrikeret i Udlandet, og hvis Fabrikation nu skulde tages op her i Landet, skulde sættes til ca. 15 pCt. over Timelønnen, medens de for det øvrige Akkordarbejde normalt tjener 50 pCt. Det er glædeligt, at der indenfor Arbejderkredse er Forstaaelse af,